

CO PŘINESE JEŽÍŠEK

Vcházím s naším druháčkem do školní šatny. Zachytávám v dětské vřavě větičku: „Já dostala kimono na judo a dvě knížky.“ Ohlédnu se. Copatá blondýnka v koutě šatny ukazuje: „Jedna je táááakle tlustá.“ Je 6. prosince. Syn také poslouchá a dívá se na mě spiklenecky. V jeho i bráškově mikulášské ponožce byly dobroty, mandarínky, buráky a brambora. Autíčko od paní sousedky. Vycházíme z šatny. „Kryštofe,“ mrknu na něj, „svět se zbláznil. Když dostanou dárky už od Mikuláše, co jim přinese Ježíšek?“ „No jasně, mami.“ A Kryštof mi zamává, kývne na spolužáka, se kterým se ostatní kluci ve třídě nebaví, a už spolu mizí po schodech nahoru do třídy.

Doma musím Kryštofa pochválit, že tentokrát situaci dobře zvládl. Ne vždycky se to totiž takhle povede. Za tu dobu, co chodí do školy, je to, co ostatní děti mají nebo dostaly, velmi častým námětem hovoru, někdy důvodem křiku a pláče a vždycky prostředkem společného zranění...

S mužem a synky (sedmiletým a dvouletým) žijeme ve 2+kk v pražských Vršovicích. Manžel pracuje doma – dělá webové stránky pro klienty v Irsku a maluje obrazy – a já jsem na mateřské dovolené. Oba pocházíme ze skromných poměrů. Zároveň jsme oba zažili štědrost Boží prozřetelnosti, která mně prostřednictvím jiných lidí umožnila studium v zahraničí nebo se nám postarala o první bydlení po svatbě.

Nyní se nám daří dobře, ale neobklopujeme se zbytečně věcmi, a to, co máme, používáme s myšlenkou na ty, kteří nemají.

Kryštofova první třída byla pro nás největším překvapením, právě co se týče materiálních věcí. Kryštof, a my s ním, byl najednou doslova zavalen přehrší věcí – módních hraček – které kamarádi měli, povídali si o nich, nosili je do školy, byli anebo nebyli ochotni půjčovat. Kryštof doma o nich mluvil, přál si je, někdy i brečel. Na návštěvě u spolužáků pak zjišťoval, že nejen mají hračky, jaké on nezná, ale že jich mají hodně.

Navrhli jsme mu, aby si z pěti různých typů panáčků – bojovníků, po kterých toužil, vybral jednoho. Společně jsme favorita ze série lego Ninjago prozkoumali na internetu, poznali se hrou spojený příběh a její pravidla. Vydali jsme se pak na nákup. Nešlo o narozeniny a podobně, proto si Kryštof vzal s sebou střídacího pejska, aby se na koupi podílel. Koupili jsme panáčky dva – jednoho pro Kryštofa a jednoho pro manžela. Panáček tak nebyl jen věcí, kterou Kryštof „má“, ale další hrou hranou společně, společným tématem hovoru, sdíleným zážitkem.

Zároveň jsme se snažili vyvažovat téma hraček, věcí, které si Kryštof najednou přál mít, jinými podněty. Podporovali jsme ho v nových zájmech – judu a kytaře. Také v tom, aby přistupoval po svém a tvořivě i k novým hračkám – vznikly tak celé knihy obrázků ninjů. Zvali jsme k nám domů nejen kamarády na turnaje v Ninjago, ale i Ninjami nedotčené kamarádky ze třídy.

V našem výchovném snažení se dobře doplňujeme s Kryštofovou paní učitelkou. Když došlo například na Ninji, shodli jsme se s ní na tom, že děti smí do školy nosit hračky pod podmínkou, že je budou půjčovat ostatním. Ona si také koupila Ninju, aby ho jako první mohla půjčovat dětem. Současně dětem navrhla, aby do školy nosily také jiné, zajímavé předměty s příběhem (kameny, sportovní trofej, herbář...), a ostatním o nich vyprávěly.

Od prvních školních dnů často vedeme s Kryštofem dialog o tom, jak žijeme my a jak ostatní, o tom, že zatímco naše rodina tráví hodně času spolu a s přáteli, kamarád z lavice má sice hodně hraček, ale žije jen s maminkou, je jedináček, a rodiče na něj moc času nemají. Nebo o tom, že kamarádi jezdí „bourákama“, a my auto nepotřebujeme, proto ho nemáme. O tom, že iPady nebo chytré telefony máme doma ne jen tak, ale proto, že na ně táta staví v práci aplikace. O tom, proč dáváme nábytek, hračky nebo oblečení, které nepotřebujeme těm, kdo je využijí... O tom, že pro nás je podstatné ne to, co máme, ale jací jsme a jaké máme vztahy s ostatními.

Dnes, ve druhé třídě se už Kryštof nerozpláče, když ho kluci nepustí ve družině do hry, protože zrovna nemá hračku, která je v módě. Nějakého panáčka (teď „frčí“ pro změnu hrdinové filmu StarWars) sice také dostal, ale především se do určité míry naučil čelit tlaku „věcí“. Už ví, že ve hře, kterou smí hrát jen ten, kdo má panáčka, něco nehraje. A nejen to – když chce

dát kamarádovi něco za to, že mu dal nějakou „cennou“ hračku, napadne ho jako dárek pozvat ho do křesťanského společenství dětí.

Je to dřina, ale hlavně radost, když vidíme, jak si je v tom Kryštof postupně jistější, a v důsledku toho svobodnější a šťastnější. Žasneme, jak se druháčkovi stačilo za rok rozšířit srdíčko z malého světa vytoužených hraček a her na ostatní lidi, na ty, za které společně každý večer prosíme – ať už jim schází základní materiální zabezpečení nebo hezké vztahy s druhými.

Myšlenka na to, co přinese Ježíšek, ho – jako každé dítě – dál naplňuje nadšeným očekáváním a zároveň s radostí a samozřejmostí dá svůj čas, pohodlí i své drobné úspory třeba na pomoc filipínským dětem postiženým hurikánem.

MOB

Milí čtenáři Poutníka,

mám dojem, že rok utíká čím dál rychleji a intervaly mezi jednotlivými svátky se krátí, a tak tu máme další Vánoce. Jako dítě jsem se již od října moc těšil a nebylo se mnou k vydržení. Ale dočkal jsem se a stálo to za to. Nemyslím tím nadílku, ale celou atmosféru, pohodu, klid... Čas, který jsme měli pro sebe. Snad i proto, že Vánocům nepředcházela žádná hektická doba příprav. Žádné: „Honem, toto musíme stihnout, musíme ještě udělat to či ono“. Peklo se jen cukroví, které bylo „zaručené“ a na jehož přípravu byla síla. Žádné zvláštní speciální úklidy. Proč také? Pokud jsme soustavně uklízeli celý rok, tak jsme to koncem roku nemuseli dohánět... Chvilu před Vánocemi byly spíše tiché, pro mě trochu dlouhé... Také jsem moc nechápal onu „vánoční“ píseň, která popisovala předvánoční chaos a radost z toho, že jsou Vánoce již pryč. Ježíš se narodil v betlémském chlévě, protože se pro něj jinde nenašlo místo. Najít ve svém životě místo pro Pána, to jsou právě Vánoce.

Dějiny se mohou opakovat a mnohdy tomu tak je. Ježíš se rodí stále znovu. Naše odpověď na jeho prosbu, aby k nám vešel, může být ovšem jiná, než jaká byla tehdy dávno tam v Betlémě...

Přeji vám pěkné Vánoce.

o. Josef

LÉČIVÁ BLÍZKOST

Klíčovým pojmem v příběhu Ježíšova narození, jak ho vypravuje evangelista Matouš je slovo „Emanuel“ - to jest „Bůh s námi“. V Ježíši je Bůh s námi i pro nás. Doprovází nás na cestách života. Neexistuje na světě místo, kde bychom byli sami, ani v nemoci, ani v trápeních. I tam se s ním můžeme potkávat, Ježíš je tu pro nás – a s námi. Celý Ježíšův osud je vyjádřen tím slovem Emanuel. Na nebe vstupující Pán říká učedníkům, když se loučí: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Matouš, 28, 20). Všechno, co se odehraje v Ježíšově životě, ale také to, co se může přihodit nám, musíme chápat ve světle tohoto slibu. Veškerá bázeň nás tak opustí. A do našich srdcí se může vrátit radost z Boží blízkosti, léčivé a láskyplné.

(Anselm Grün, Vánoční rozjímání)

Bratři a sestry v Kristu,

kdo ji mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den (srov. J 6,54), říká Kristus svým učedníkům. V Eucharistii, Smlouvě Nového zákona, nám zanechává konkrétní, hmatatelný pokrm a napoj, každodenní výživu pro věčný život. Naše nesmrtelná duše, stvořena k podobě a obrazu Božímu, potřebuje byt živena samotným Bohem. Tohoto nejsvětějšího pokrmu a podílu na Kristově oběti se nám dostava při mši svaté. I po ní Kristus zůstává mezi námi přítomný ve svatostáncích kostelů na celém světě, aby přebýval uprostřed svého lidu a aby se každý z nás z tohoto daru mohl radovat, neustále z něj čerpat posilu a učinit z Eucharistie středobod svého života. Abychom si tuto skutečnost připomněli a oživili ji ve svém vědomí, čeští a moravští biskupové svolávají na rok 2015 Národní eucharistický kongres, který vyvrcholí na podzim v Brně. Bude předstupněm slavení 51. mezinárodního eucharistického kongresu, jenž se uskuteční v lednu 2016 v Cebu na Filipínách. Mezinárodní eucharistický kongres bychom měli chápat jako *statio orbis*, tedy místo, kde se celý svět setkává k modlitbě, k veřejně manifestaci víry ve skutečnou přítomnost našeho Pana a Boha v Nejsvětější svatosti oltářní, k prohloubení nauky o Eucharistii a k oživení a posílení osobního vztahu k Panu Ježíši, který sám je Obětí této Smlouvy nové a věčné. Tématem připravovaného celosvětového kongresu na Filipínách je *Kristus ve vás, naděje na věčnou spásu (Eucharistie jako zdroj a nejvyšší poslaní církve)* se zaměřením na vztah eucharistie ke křesťanské naději a misijní činnosti církve.

Motto našeho národního kongresu zní: **Eucharistie – Smlouva nová a věčná.**

Završením Národního eucharistického kongresu, prvního od vzniku České republiky, bude společně setkání při slavení mše svaté dne 17. října 2015 v Brně, na které jsou srdečně zváni všichni kněží, jáhni i věřící lid cele naší země. Mimořádně důležitá je však také průběžná příprava v jednotlivých diecézích a farnostech, doprovázena šesti společnými tématy. Na každý měsíc od ledna do června 2015 je připraveno jedno. Tato témata a na ně navazující homilie a adorace předkládáme právě v této brožuře. Katecheze pro I. a II. stupeň ZŠ, mládež a dospěle najdete ke stažení na webových stránkách <http://www.nek2015.cz>. Jsou určeny zejména farním společenstvím jako pomůcka k přípravě konkrétních pastoračních aktivit. Posloužit však mohou i těm, kdo pro různé překážky nemohou mít podíl na tomto společenství jinak než na dálku skrze osobní modlitbu. Vám všem, kdo tuto publikaci berete do rukou, ze srdce rad žehnám, aby Vaše životní pout' s Kristem byla – na přímělu Matky Boží Panny Marie – zakotvena a stále oživována slavením Nejsvětější oběti mše svaté.

Jan Vokál biskup královéhradecký, delegát ČBK pro eucharistické kongresy

Šest základních přípravných témat:

◆ leden – **Eucharistie a jednota**

◆ únor – **Eucharistie a společenství**

◆ březen – **Eucharistie a solidarita**

◆ duben – **Eucharistie a evangelizace**

◆ květen – **María a Eucharistie**

◆ červen – **Slavení eucharistie**

Modlitba za NEK 2015

Bože, náš nebeský Otče,
děkujeme Ti, že s námi
uzavíráš z lásky smlouvu
novou, věčnou, nejsvětější,
když nám Kristus na oltáři
dává Svoje Tělo a Krev.
Uč nás tuto smlouvu slavit,
milovat a zachovávat.

Požehnej, ať náš Národní
eucharistický kongres
obnoví v nás ctnosti víry,
lásky, naděje a sílu
k jednotě a vzájemnosti,
aby společenství Církve
neslo světu radostnou zvěst.
Na přímluvu Matky Boží

ať s novou a hlubší úctou
přijímáme Tělo a Krev
Tvého jediného Syna,
který s Tebou v Duchu Svatém
věčně žije a kraluje. Amen.
Otče náš.
Zdravas Maria.

RŮŽENEC – KRÁSNÝ I NÁROČNÝ (POKRAČOVÁNÍ 3.)

Modlitba je zápas s Bohem, který je třeba vést svobodně a přitom stejně naléhavě jako upřímný dialog s přítelem. Pak nám otevírá cestu k objevování skrytých krás. Ve společenství s Pannou Marií rozjímáme nad důležitými událostmi ze života Pana Ježíše, a tak nejen prohlubujeme svoji víru, ale můžeme například přispívat k míru v dnešním světě. /¹

Minule jsme si v úvaze nad tajemstvím Zvěstování připomněli zkušenost Panny Marie, která ji změnila život, zkušenost něžného Božího doteku, Boží lásky. Tato láska jí naplnila silou snášet cokoli, přestože si byla vědoma své slabosti a omezenosti. Vedla Marii dál – neuzavřela se sama do sebe, ale vydala se na cestu – za svou příbuznou Alžbětou. Věděla, že i ona, ve svém pokročilém věku počala a cítila, že jí může být nápomocná. Z radostného setkání srdcí obou žen vytrysklo Mariino oslavné Magnificat.²

Úvaha nad tajemstvím navštívení Alžběty

Maria je živým příkladem lásky - pomysleme na její ochotu ve vztahu k Alžbětě. Život s Ježíšem jí přináší radost, o kterou se dělí a kterou vyjadřuje praktickou, účinnou a nezištnou láskou.³

Marie nás učí „setkat se“. Tedy především pomáhat prostřednictvím setkání. O tomto tématu mluví o svatý otec František: „Není jednoduché umět se s lidmi setkat. Všude je tolik neshod, které nám to stěžují. Chce to pěstovat kulturu setkávání. Vyjít ze sebe vstříc druhým. To rozšiřuje naše srdce. Možná namítáš: „Sám od sebe nevím, jak to mám udělat.“ Ale přece - my máme jistotu - každý z nás věřících může být plný Boha, plný Ducha Kristova. Každý z nás může zcela reálně přinášet do světa, v němž žije, do života, který spoluvytváří, Boží plnost, Boží přítomnost a moc, Boží lásku. A tak se náš život může stát plodným podobně, jako byl život Mariin. Plodný ne naší neuvěřitelnou výkonností, ale plodný Bohem, který v nás žije a působí. Tento svět není chudý na výkonné pracovníky nebo na vynikající odborníky, je značně chudý na Boží lidi. A to je tedy úkol, který je nám vlastní, úkol, který za nás křesťany nikdo nemůže na sebe vzít.“³

„Kde je vzájemná láska, tam je Bůh“

aneb Malá životní zkušenost o neplánovaném dialogu mezi židy a křesťany:

„V rámci kurzu Bible v mé komunitě jsme se rozhodli strávit jednu sobotu, šabat, mimo město, abychom zakusili svatost dne odpočinku v celé jeho dimenzi. Potřebovali jsme prostory, které by sloužily jako synagoga a tak jsme požádali křesťanskou komunitu z Hnutí fokolare o pronájem prostor. Vyšli nám radostně vstříc, pomohli připravit vše potřebné a zeptali se, zda se můžou účastnit i modliteb. Šabat byl zahájen na otevřeném prostranství se zapálenými svíčkami, kde se za zpěvu čekalo, až sestoupí noc. Program nebyl zamýšlen jako dialog, ale přesto k dialogu došlo. Každá část našeho rituálu byla vysvětlena všem. Každý se snažil, aby ten, kdo byl vedle něho, se cítil dobře a rozuměl tomu, co slavíme.“

Následující den, posvátný pro křesťany, jsem nic neřekla. Věděla jsem, že se bude konat mše svatá a že se jí zúčastním. Když jsem si v kostele sedla, otočila jsem se a viděla, že postupně přicházela celá skupina židovské komunity. Sedali si mezi ostatní a kněz, který nás zpozoroval, nás dojatě zdravil. Vysvětloval, co se děje při liturgii. Cítili jsme, že ten obřad věnuje nám. Mezi námi bylo krásné společenství. Duch Boží byl mezi námi.“⁴

1) promluva sv. otce Františka: Modlitba, v níž zápasíme s Bohem, mění naše srdce, <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=19924>

2) <https://hosanna.signaly.cz/1410/porodit-krista>

3) promluva sv. otce Františka: Nestačí pomáhat jen na dálku, <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=18665>

4) Silvina Chemen je argentinská rabínka a autorka knihy „Dialog pro život“. Její zkušenost byla uveřejněná v časopisu Nové Město č. 5/2014

JAKO STROMY, KTERÉ NEPŘESTÁVAJÍ NĚST PLODY

PAPEŽ FRANTIŠEK A SENIOŘI

28. září tohoto roku, v den, kdy se u nás konají oslavy svatého Václava, patrona naší země, se na svatopetrském náměstí v Římě setkal papež František s více než čtyřiceti tisíci seniory z celého světa. Jeho projev byl úchvatný. Sám senior, rozumí ostatním seniorům a chápe, co je trápí, čím trpí i co jim dělá radost.

Svatý otec pronesl překvapivou větu, že stáří je dobou milosti, kdy nás Bůh znovu volá. K čemu? K opatrování a předávání víry a k přímluvné modlitbě. Hovořil o tom, abychom byli nablízku těm, kdo mají nějaké obtíže, protože jako staří lidé máme obrovskou schopnost jim porozumět. Když se pak za tyto situace modlíme, má naše modlitba velkou moc.

„Blaze rodinám, které mají nablízku své prarodiče,“ pokračoval Svátý otec. „Ne vždy však staří lidé, dědeček a babička, mají rodinu, která je může přijmout. Potom je dobře, když existují domovy pro seniory.“ Ty se mohou stát, pokud slouží opravdu zájmům starých lidí, skutečnými domovy, „plícemi“ lidskosti v obci, čtvrti či farnosti. Svátý otec vyzval k návštěvám starých lidí v těchto domovech. Vyzval k tomu zejména mladé lidi, když prohlásil, že ti někdy vypadají sklíčeně a smutní: „... ať jdou navštívit nějakého starého člověka a budou radostní!“

Svatý otec mluvil dále o osamění starých lidí, o jejich vyřazování. Znehodnocování nepodléhá jen staří lidé, ale i děti a mládež bez práce. To vše se děje „pod záminkou udržení ‘rovnováhy’ ekonomického systému, jehož středem není člověk, ale peníze“.

„Lid, který nepečuje o své staré, (...) je lid bez budoucnosti,“ řekl Svátý otec. „Proč bez budoucnosti? Protože ztrácí paměť a zbavuje se svých kořenů.“ Ale sami senioři by o kořeny měli pečovat modlitbou, čtením evangelia a skutky milosrdenství. Jenom tak budou „jako živé stromy, které i ve stáří nepřestávají nést plody“.

Jedna z nejkrásnějších věcí v lidském životě je podle papeže Františka „pohládit dítě a nechat se pohládit od dědečka a babičky“.

Jiřina Balková

Setkání papeže Františka se seniory, uspořádané Papežskou radou pro rodinu, neslo název **Dlouhý život jako požehnání**. Touto akcí se církev připojila k mezinárodnímu Dni seniorů, který se slaví vždy 1. října od roku 1998 pod patronátem OSN.

VÝBĚR MYŠLENEK Z PROMLUVY PAPEŽE FRANTIŠKA K SENIORŮM

(Plné znění promluvy viz www.radiovaticana.cz – 28. září 2014)

„Seniorům, kterým se dostalo požehnání spatřit děti svých dětí (srov. Ž 128,6), je svěřen velký úkol: předávat životní zkušenost, historii rodiny, společenství, lidí. Jednoduše sdílet moudrost i víru, ten nejcennější odkaz!“

„Kolikrát starými lidmi opovrhujeme, vydáváme je na pospas samotě, což je skrytá euthanasie ve vlastním slova smyslu!“

„... jsme povoláni trpělivě vytvářet jinou, přívětivější, lidštější, více inkluzivní společnost.“

„Neměly by existovat domovy, kde senioři žijí v zapomnění, skrytí či přehlížení. Cítím s mnoha starými lidmi, kteří žijí v těchto ústavech, a s vděčností myslím na všechny, kdo je chodí navštěvovat a starají se o ně.“

ZE ŽIVOTA

V následujících příspěvcích je zachyceno několik zkušeností, tak jak je přináší život. Zrcadlí se v nich slova papeže Františka k seniorům.

PROŽÍVÁM VÍC RADOSTÍ NEŽ STAROSTÍ

Kdybych měl obohatit téma o seniorech, napadá mě zkušenost, která připomíná i úskalí stáří a toho, že člověk zůstane sám... S Jiřím se znám už dlouhá léta, téměř celý kněžský život, tedy asi 20 let. Vzhledem k tomu, že jsme na setkání cestovali stejným směrem, tak jsme se i často spojili a jeli společně. Jiřímu postupně přibývalo let a s blížící se devadesátkou všichni oceňovali jeho vitalitu a překvapivé výkony. Dnes je mu 94 let, ale ještě před čtyřmi lety byste ho mohli vidět, jak opatrně řídí auto.

Když byl ještě sám, prožíval jsem s ním i chvíle strachu, například když ho na faře navštívili „malíři“ a snažili se ho při vytváření nabídky okrást. Přece jen není člověk už tak obranyschopný, aby čelil těm, kteří jsou mladí a mazaní... Necítil se už sám bezpečně. V roce 2011 se začala řešit situace s jeho přehnanou dobrotivostí, kterou začali mnozí zneužívat. Našlo se řešení - kněžský domov v Brandýse nad Labem. Ale už před odjezdem mi Jiří volal, že by nejraději ani nenastoupil. Protože jsem byl v tu chvíli na dětském táboře v Krkonoších, doporučil jsem mu, aby nastoupil, a později se uvidí.

22. srpna 2011 jsme dostali povolení od nového biskupa Jana k společnému životu na faře ve Vysokém Mýtě s tím, že ho nesmíme zklamat. V začátcích jsme sice museli řešit vyrovnání půjčky, kterou mu poskytl kamarád Karel, aby si mohl při odchodu vyrovnat závazky vůči farnosti, ale i na tom, že se to podařilo, jsem viděl, jak se ho Pán Bůh zastal. Dopřál mu vymanit se z léčky, aby pomoc bližnímu, kterou velkodušně realizoval, nebyla zcela zlehčena. Nyní jsme začali čtvrtý rok společného života. Jsem rád. Zatím jsem prožil víc radosti než starostí spojené s ubývajícími silami spolubratra. Máme příležitost ke společným modlitbám, sdílení, společně slavíme různé svátky a narozeniny, protože když se žije v „tlupě“, jak někdy říkávám naší farní sešlosti, tak se pořád něco děje a také je pořád možné se o někoho opřít a požádat o pomoc. Věřím, že nám Pán dá sílu a možnosti, abychom se mohli i nadále doprovázet a s jeho pomocí zdolávat i úskalí a těžkosti seniorského věku.

Pavel Mistr

VÁŽIT SI KAŽDÉHO LIDSKÉHO ŽIVOTA

Díky svému povolání jsem dlouhá léta v každodenním kontaktu se seniory. Tato práce mě naučila být pokornější a vážit si každého lidského života.

Za tak dlouhé období jsem slyšela mnoho historií starých lidí. Skláním se před každým, kdo dostal od Pána tolik síly a milosti (i když si to často ani neuvědomuje) k tomu, aby vydržel těžké životní situace. Mnohokrát říkám, že by se o každém člověku dal napsat román.

Můžu doporučit, že se vyplatí udělat si čas a vyslechnout něčí životní cestu. Je v ní skrytá velká moudrost, zkušenost a láska. Když pozorně nasloucháme, projevíme tím zájem, a tak nám druhý začne svěřovat situace, které jsou v jeho srdci hluboko schované. Je dobré, když to starý člověk může někomu říci. Někdy stačí tak málo. Vyslechnu, poradím, nabídnou pomoc. Svěřuji je Bohu, aby pro ně našel cestu uzdravení.

Vzpomínám si na jednu starou paní, ke které jsem chodila až na konci své služby. Byla jsem už unavená, a tak jsem prosila o sílu, abych mohla mít ráda i tuto paní. Nakonec jsem odcházela povzbuzená já. Jednou jsem ji našla doma ve špatném zdravotním stavu. Musela být hospitalizovaná. Při návštěvě v nemocnici jsem ji našla velmi neklidnou, nemluvil a nepoznávala mě. Nějakou dobu jsem zůstala u jejího lůžka a pak mi srdce napovědělo, abych zavolala kněze. Rodina s mou nabídkou souhlasila. Šla jsem oznámit zdravotní sestře, která měla službu, že za paní přijde kněz (bylo to pár let po revoluci a personál nebyl zvyklý na návštěvy duchovních). Odpověděla, že klidně, ať přijde, ale že to nemá význam. Kněz paní navštívil, udělil jí svátosti, a podle slov rodiny se paní uklidnila. Druhý den nato zemřela.

Starý člověk, mě v tomto uspěchaném světě učí se pozastavit, zklidnit tempo, protože nemůže být tak rychlý jak já. Když přizpůsobím své tempo jeho tempu, dojde k uklidnění obou srdcí.

J. P.

NOVÝ DOMOV

Na jaře jsem se přestěhovala do domova důchodců v Neratovicích. 55 let jsem žila v Praze - Holešovicích, odkud mě vyhnaly povodně. Skoro půl roku jsem byla bez stálého bydlení, pak jsem dostala garsonku ve Vysočanech. V Holešovicích zůstalo totálně všechno. Byla jsem vlastně tak opracovaná životem, že další změny už na mě tolik nedolehly. A hlavně – člověk je všude v Božích rukách, musí různé situace brát, jak přijdou.

Když se to tak vezme, mám to tady velice pohodlně. Je to nové a opravdu dobré zařízení. Obdivuju zaměstnance, jak jsou ke všem lidem milí a vlídní. Je tady hodně vozíčkářů a lidé jsou moc hodní.

Máme tu jednu a někdy i dvakrát týdně mši svatou. Je dost času na modlitbu. Modlím se každý den růženec, modlím se za všechno, za co je potřeba.

Rodina to má ke mně blízko, a to je velká výhoda. Nedaleko žije jedna z mých dcer. Mám pět vnoučat a dvanáct pravnoučat a zrovna teď za mnou přišla tři pravnoučata.

Marie Bláhová (Neratovice)

POMÁHAT MODLITBAMI

Snažíme se pomáhat modlitbami, víc toho moc dělat nemůžeme – často nás něco bolí. Teď jsme se každý den modlili za biskupskou synodu o rodině. Také můžu ve svém věku něco obětovat. Letos jsem byla například čtvrt roku v nemocnici se zlomenou nohou. Přišla jsem na to, že nemoc nebyla jen tak bez významu, bylo to pro mne nakonec duchovní povzbuzení do dalšího života. Cítila jsem se nesená modlitbami přátel ze společenství. A já jsem zase třeba mohla učit modlitbě růžence jednu spolupacientku.

Marie Netopilová (Zdounky)

BABIČKA S VELKÝM B

„Ahoj babi - šup a už otvírám ledničku. „Babi? Co můžu dojít?“ Tak většinou zní má první otázka. Pak ale přichází na řadu babička. Mezitím si srovnávám hordy jídla na talíři a zalívám je francouzským dresinkem. Sedám ke stolu a zapínám televizi. „Jak bylo?“ „Dobry...“ „Co škola?“ „Jo, dobry...“ „Co kluci?“ „Babi, teď ne, až za chvíli.“ Ale ta silná žena to nevzdává: „Babička si s tebou chce popovídat. Já na vás pořád myslím a modlím se za vás, tak mi snad něco řekneš, babičku to zajímá.“ V tu chvíli moje soustředění na televizi končí, snažím se srovnat si hodnoty a rozloučit se s leností - s leností opakovat ty stejné věci babičce, která to přece nemůže naplno pochopit. Navíc jsem už všechno řekla nejlepším kamarádkám a asi desetkrát dalším lidem, kteří se mě na to v posledních třech dnech zeptali.

Ale stačí, aby na mě hodila svůj roztomilý kukuč, a má vyhráno! Vždyť je ta moje babička přímo božská. A už mi huba jede! Díky svému důvtipu ví nakonec víc než já. A tak se to děje pokaždé, když k ní přijdu. Televize postupem času vyšuměla. Teď už tam není plná lednička a televize, teď je tam babička s velkým B, pak dlouho nic a pak teprve plná lednička. Nejlepší na tom je, že teď už ví opravdu všechno. Zajímá se o mě. A to mi nesmírně lichotí. Dokáže mě povzbudit, přeměřovat, poradit, podržet i vynadat, ale hlavně – pořád mě neskutečně miluje a dává mi to najevo. Ví, že vždycky můžu přijít s čímkoli, a taky ví, že i když se přijdu jenom najíst, babička ze mne stejně všechno vytáhne. Protože jí na mně záleží. Děkuju ti, Babi!

Vrhelová (České Budějovice)

Zkušenosti byly vybrány z časopisu NM 11/2014

AHOJ DĚTI!

Vánoce už klepou na dveře, ještě dva pomyslné krůčky a probudíme se do Štědrého dne... Konečně po adventním očekávání a přípravách bude vše připraveno uvítat narozeného Ježíška. Kde jsou nachystána otevřená čistá srdce, bude radost nesmírná. Je kvůli čemu se radovat, protože Bůh nás lidi velmi obdaroval.

Štědrost dává jméno i 24. prosinci. Každý z nás asi rád dostává tajemné dárky – překvapení. Bez štědrosti by Vánoce nebyly tím, čím jsou. Ještě než ale přijde ta kouzelná chvíle, kdy se rodina sejde u stromku po štědrovečerní večeři a dojde na vytoužené rozbalování dárků, dokončíte vybarvování obrázku s adventním věncem.

Jako malý vánoční dárek je pro vás připraven pohádkový obrázek. Můžete si ho celý pěkně vybarvit a zároveň hledat 6 ukrytých předmětů, které jsou dole pod obrázkem. Není to úplně snadné, protože ukryté předměty se sice shodují tvarem, ale mohou se lišit velikostí.

Takže přeji úspěšné hledání a hlavně krásné Vánoce plné radosti a lásky.

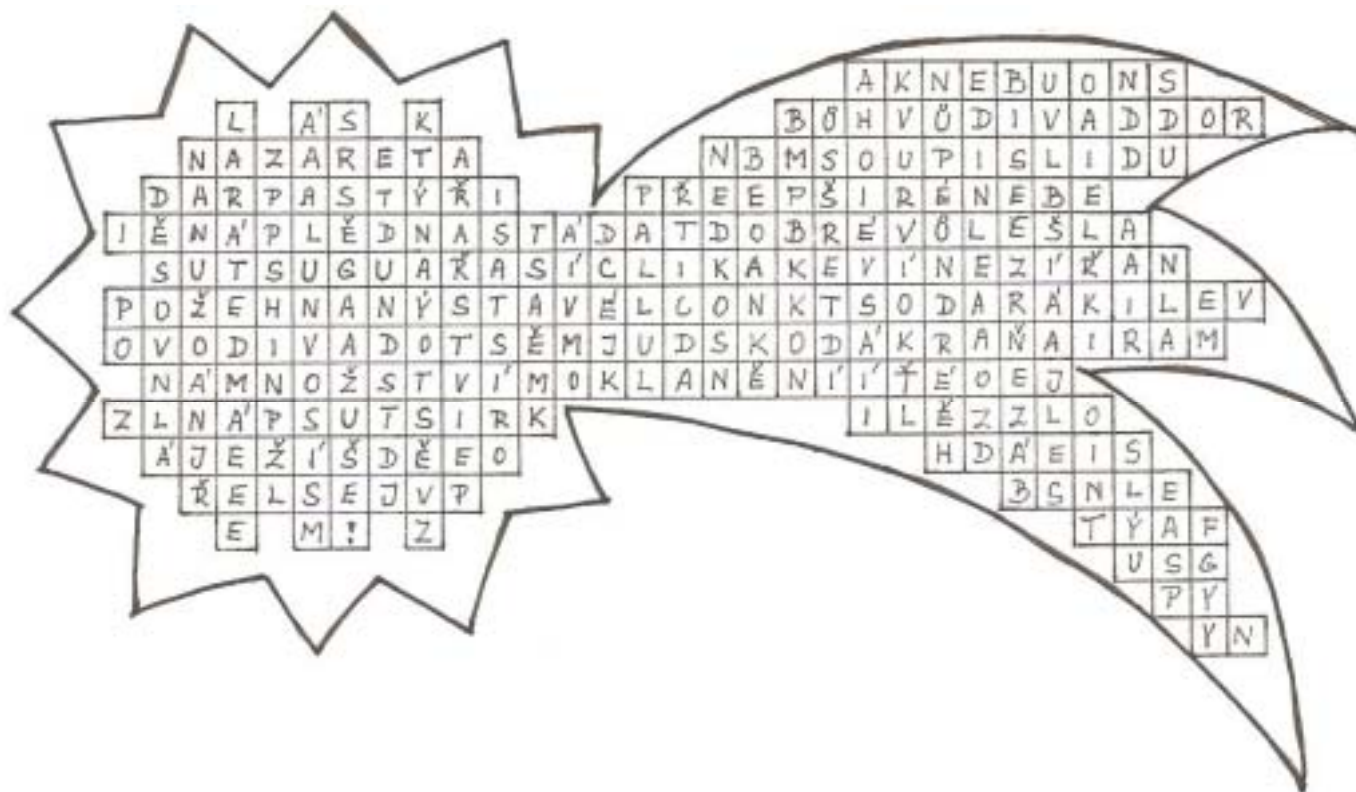
(Otažníček)

PRO STARŠÍ:

Hvězda přináší důležitá slova z evangelia sv. Lukáše: Císař Augustus – nařízení – soupis lidu – Galilea – Nazaret – Judsko – město Davidovo – Betlém – Josef – rod Davidův – snoubenka – Maria – požehnaný stav – jesle – Ježíš – prvorozený syn – pastýři – širé nebe – noc – hlídka – stáda – anděl Páně – záře – bázeň – zvěst – velká radost – Kristus Pán – děťátko – množství – nebeské zástupy – Bůh – pokoj lidem – dobré vůle – klanění – dar.

Čtena takto rychle za sebou vyvolávají pocit, že se děje něco velmi důležitého, chtějí říci, že dramatické události jedné noci zásadně zasáhly do dějin lidstva. Narodil se Boží syn – Ježíš. Bůh poslal na svět Spasitele!! (Tajenka – 20 písmen).

Ta se objeví po vyluštění osmisměrky – hvězdy. Dvouslovná spojení nejsou rozdělena a jednotlivé výrazy se mohou překrývat.

Po přečtení tajenky snad stačí už jen dodat, že naše radost může a má být opravdu obrovská. Přeji krásné Vánoce a do nového roku 2015 hodně Božího požehnání.

Řešení z minulého Poutníka: Řešení adventního sudoku

(EJ)

JUBILEJNÍ ROK POVOLÁNÍ SKONČIL.

NA POUŤ PŘIJELO PŮL DRUHÉHO TISÍCE POUTNÍKŮ

Královéhradecká diecéze dnes zakončila jubilejní rok, v němž oslavila 350. narozeniny. Skončil tak Rok povolání, který pro jubileum vyhlásil biskup Jan Vokál.

Do Hradce Králové se sjelo půl druhého tisíce poutníků z celé diecéze, aby se zúčastnili poslední, deváté poutě jubilejního roku. Současně s nimi do „hlavního města“ diecéze přijelo několik desítek církevních hodnostářů z České republiky i ze zahraničí. Delegaci českých a moravských biskupů vedl pražský arcibiskup, metropolita a primas český kardinál Dominik Duka OP, s ním na pouť přijel i papežský nuncius Giovanni Leanza. Nechyběl ani jeho předchůdce Diego Causero s emeritním pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem. Další kardinál, velký přítel královéhradecké diecéze, Joachim Meisner, zavítal z Kolína nad Rýnem. Biskup Jan Vokál ale přivítal i delegaci polských, slovenských a rakouských biskupů. Mezi hosty byli též představitelé politické scény, kulturního a společenského života.

V kázání při pontifikální bohoslužbě biskup Jan Vokál hovořil zejména o Boží lásce ke každému z nás, o vyslyšení Krista „Následuj mě“ a volbě povolání obecně. V průběhu oslav také poděkoval za Boží ochranu nad diecézí.

Po skončení bohoslužby, kterou poutníci mohli sledovat nejen v zcela zaplněné katedrále Svatého Ducha, ale prostřednictvím přenosu na velkoplošné obrazovky i v kostele Panny Marie a v Novém Adalbertinu, se všichni sešli na Velkém náměstí. Kardinálové, biskupové, kněží i obyčejní poutníci tak vytvořili pravé křesťanské společenství. Všechny nakonec zahřála zdravice kardinála Meisnera, který nejen vyjádřil osobní vztah k naší diecézi, ale všem vřele doporučil po návratu do domovů doušek slivovice. Věděl proč. Vždyť po celý den panovalo chladné a větrné počasí. Závěrečný přípitek a společná modlitba za diecézi, spontánně vycházející z úst všech poutníků, udělali poslední tečku za Rokem povolání, za rokem, kterým se dopsala kronika 350. roku života královéhradecké diecéze.

<http://www.bihk.cz>

POSTŘEHY A DOJMY NAŠÍ DELEGACE

22. 11. 2014 v 8:30 jsme jeli do Hradce Králové. Jelo nás pět. Přesto, že cesta byla dlouhá, nenudili jsme se. Už cestou jsme dostali úkol, abychom spočítali, kolik tam je biskupů, otců (a nevím, jak se jmenují ti s těma čepičkami, to se kdyžtak zeptejte otce) a ministrantů. I přesto, že jsme se snažili spočítat všechny, neznamená to, že se nám je spočítat podařilo. Bylo tam 30 biskupů, 155 otců (a ty s těma čepičkami) a 80 ministrantů. V 11 hodin byla mše (teda nevím to jistě, protože jsem nenašla ten program). V chrámu bylo tolik lidí, že se tam skoro nedalo pohnout, někteří lidé už stáli venku před chrámem. Po mši jsme jeli na oběd, který byl vynikající. Po obědě už jsme jeli domů a přijeli jsme v 16:00.

Eliška Motlová

O půl deváté a 5 minut u mě zazvonili a já jsem nasedla do otcova auta a vyrazili jsme. Když jsme dorazili na místo, otec se šel připravit a my jsme se odebrali do katedrály, abychom byli v místě dění. V 10:55 hodin vyšel z budovy biskupství průvod. Při vstupu průvodu do katedrály se zpívala píseň „Svatý otče Klemente“. Slavnostní bohoslužbu doprovázely hezké písně, které jsme si mohli společně se sborem, který zpíval na kůru, zazpívat. I přesto, že jsme stáli v zadní části katedrály, byli jsme rádi, že můžeme být v ní. Po skončení bohoslužby šel průvod zpět do budovy biskupství. My jsme šli ven, abychom mohli shlédnout průvod a snažili jsme se spočítat všechny ministranty, biskupy, kněze a jáhny. Musím říci, že se nám to docela povedlo. Napočítali jsme 75 ministrantů, 155 kněží a jáhnů (a ty s čepičkami :D) a 30 biskupů. Poté jsme se měli shromáždit na Velkém náměstí k přípitku. Mezitím jsme v davu lidí potkali otce Pavla Seidla, se kterým jsme se šli ihned pozdravit :) Bylo to milé setkání. Poté si nás vyzvedl náš otec a řekl, že nás vezme někam do tepla, ať tu nezmrzneme :) Byli jsme rádi, protože byla vcelku zima :D. Udělali jsme ještě pár fotek a šli jsme si vyzvednout auto. Otec nás pozval do jedné restaurace kousek za Hradcem, kde nám oznámil, že si můžeme něco dát :) Po zahřátí jsme sedli do auta a vyrazili domů.

Klára Macháčková

Naše diecéze letos oslavila již 350 let od svého působení, proto byla z naší farnosti na konci listopadu (viz výše) vyslána 5 členná delegace a to: náš pan farář, Klára Macháčková, Eliška Motlová, Jan Mareš a já. Také proto, že mi byl svěřen fotoaparát, si toho zrovna moc nepamatuji. Nejvíce asi, že tam byla zima a hodně lidí :) Teď trochu vážně – bylo to, si myslím, pěkné a důstojné, sbor zpíval dobře a účast byla, řekl bych, víc než dostatečná na to, jaké bylo počasí. Kromě pana biskupa Jana Vokála jsme mohli vidět např. kardinála a arcibiskupa pražského Dominika Duku, jeho předchůdce Miloslava Vlka, také zástupce papeže Františka v České republice nebo dokonce biskupy východních církví. Samozřejmě jsme potkali a viděli i spoustu nám známějších tváří. Takže si myslím, že se oslavy roku povolání a 350 let diecéze vydařily, ale jsem upřímně rád, že jsme program neabsolvovali celý, protože tam byla vážně zima. Všem, kdo akci pořádali, bych rád na dálku poděkoval, samozřejmě panu biskupovi a také našemu panu faráři, že nás vzal s sebou, a že jsme mohli být přímo u toho a poděkovat Pánu společně s mnoha dalšími lidmi.

František Mareš

VEZMI PENÍZKY ODE MNE

Snažíme se vést děti k tomu, aby si nejen vážily lidí, ale také věci, které mají kolem sebe. Když se neopatrným zacházením nebo ve vzteku nějaká věc rozbije, dítě přispívá ze své kasičky, aby se alespoň částečně podílelo na opravě či nové koupi.

Jednou si od nás přátelé půjčili auto na delší cestu a dali nám k dispozici své (více žravé), abychom i my v případě potřeby byli mobilní. V neděli ráno jsme se chystali do kostela. Asi si umíte představit, jak vypadá ranní vypravování šestičlenné rodiny z domu. V té době se stáří našich čtyř dětí pohybovalo od šesti let až po jeden měsíc. Systém byl takový, že kdo byl ustrojený a už uměl chodit, odcházel čekat na dvorek k autu. Tentokrát byl jako první hotový náš skoro čtyřletý Ondřej. Když jsme se konečně i my rodiče dostali ven, čekalo nás nemilé překvapení. Ondřeje zřejmě zlákala velká lesklá plocha (naše auto se většinou tak neblýská) a nenapadlo ho nic lepšího, než si na ní vyzkoušet kreslit kamenem. Naše děti jsou dost živé, ale pod tíhou ranní události proběhla mše nezvykle klidně. Odpoledne dostal Ondra hadřík a za pomoci tatínka a všech možných leštících prostředků se snažil zahladit vyryté dráhy v laku. Také jsme se domluvili, že se majiteli auta omluví a jako náhradu za vzniklou škodu mu dá ze své kasičky 100 Kč. V té době měl v pokladničce asi 20 Kč, a aby našetřil stanovenou částku, měl si odříkat zmrzlinu a jiné dobroty.

Asi za měsíc, opět v neděli, se v nedalekém městečku konala pouť. Máme takovou domluvu, že si děti mohou vybrat tři atrakce. A protože jsme viděli, že Ondrovi to odříkání moc nejde, napadla tatínka spásná myšlenka. Navrhl mu, že může mít atrakce dvě a peníze, které bychom dali za třetí atrakci, využít na dorovnání šetřené částky. Když Ondrovi tuto možnost vysvětloval, naše nejstarší dcera mu s prosebným pohledem nedočkavě skočila do řeči: „Ne, tati, prosím, vezmi peníze ode mne z pokladničky. Já bych chtěla, aby měl Ondra taky tři atrakce. Prosím, může to tak být?“ Ondra samozřejmě souhlasil. Nám rodičům zvlhly oči nad nečekaným (a ne tak častým) projevem sourozenecké lásky. Toto nedělní ráno jsme u nás doma zažili kousek nebe.

M. M.

VYMÁHÁNÍ DLUHŮ

Můj podnik vyvíjí a prodává automatická a manuální zavírací zařízení pro průmyslové i soukromé zákazníky. Od roku 1991 se hlásíme k ekonomice společenství¹ a snažíme se, aby naše podnikání bylo neseno v odpovídajícím duchu. Velmi nám leží na srdci opravdové vztahy a dobrá spolupráce jak mezi zaměstnanci, tak navenek se zákazníky.

Napjatá hospodářská situace se nás dotkla na citlivém místě, když nám naši zákazníci přestali hradit faktury tak, jak to bylo pro zdravý vývoj našeho podnikání nezbytné. Po přesném vyhodnocení situace jsme museli promyslet, jak získat naše pohledávky, abychom opět dospěli k vyrovnanému rozpočtu.

O všem jsem přemýšlel a strávil jsem bezesnou noc. Během všech těch let jsme se snažili o poctivou práci a přitom jsme sázeli především na vztahy důvěry k zákazníkům. Jak jsme měli nyní postupovat, aniž bychom to narušili, i když jsme samozřejmě museli zákazníky poprosit o vyrovnání jejich dluhů? Jak jsme mohli svědčit o evangelijní lásce a přesto prosazovat své zákonné požadavky?

Postupně se mi ujasnily některé zásady, které se mi zdály důležité a ze kterých jsem pak mohl vyvodit i praktický postup. Nechtěl jsem brát vymáhání dluhů jako svou osobní záležitost, ale jako svěřený úkol. Přitom jsem si kladl za cíl nepokazit dobré vztahy, ale naopak je ještě posílit. Chtěl jsem vyslechnout všechny těžkosti, v nichž se druhá firma nebo zákazník nachází, a pak zcela objektivně předložit i naše problémy a důsledky, které z toho pro nás plynou.

Po bezesné noci jsem chtěl výsledek svých úvah hned vyzkoušet. Začal jsem s pevným přesvědčením, že každý člověk – ať je to dlužník, spolupracovník nebo dodavatel – je můj bližní. Na nikoho jsem nevyvíjel nátlak, ale snažil jsem se každému, s kým jsem mluvil – ať už po telefonu nebo osobně – dobře naslouchat.

A výsledek? Platby postupně přicházely, celé nebo ve splátkách. To nejdůležitější však bylo, že všechny vztahy zůstaly nenarušené a vzájemná důvěra a úcta ještě vzrostly.

P. C. (Itálie)

1. V ekonomice společenství se angažují podniky, aby podporovaly znevýhodněné lidi. Základem a východiskem je „kultura dávání“, životní styl vycházející z evangelia.

Zpěvy u jesliček

Václav Renč

Vstávají ze sna pastýři
a díví se a žasnou.
A bez váhání zamíří,
kde vidí hvězdu jasnou.

Nad holým chlévem z kamení,
co hledí dolů k městu,
hoří to Boží znamení
a osvětluje cestu.

Svolává k chlévu ze všech stran
i anděle i lidi.
A kdo má srdce dokořán,
každý to světlo vidí...

Naděje k novému roku

Začnem zase nový rok, každý den je nový list
a psát si ho budeš sám, vše se bude jednou číst.
S Duchem Svatým hned se rad', psát když ráno začínáš.
V jeho světle poznáš vždy, co a jak tam napsat máš.

Když se dílo podaří a ty na vavřínech sníš,
komu za to díky vzdát, to už taky jistě víš.
A když chyba stane se, také víš ke komu jít.
Jenom skrze Ježíše můžeš vinu z duše smýt.

Třista pět a šedesát by tu listů mělo být.
Ty však nevíš, jestli je budeš moci dokončit.
Proto denně prováděj třeba mnoho korektur.
Nenechávej opravy až na dobu inventur.

Kráčej s velkou nadějí, dobrem naplň celý rok.
Světlo, sílu dá ti Pán pro každý tvůj krok.
A až ten rok uplyne, snad zas nový dá ti Pán.
Nezapomeň díky vzdát, spěchej v jeho svatý chrám.

CO JE PODSTATNÉ, JE OČÍM NEVIDITELNÉ

(pokračování článku z minulého čísla poutníka: SVATÝ POUSTEVNÍK Z LIBANONU)

Uzdravení z nedávné doby

Na jaře roku 2004 vykonala 54letá Bernadetta Vernamatová z Orange ve Francii pouť do Libanonu ke hrobu svatého Charbela. Měla těžkou rakovinu prsu a žaludku. Po přijetí svátosti smíření a svatého přijímání se modlila růženec u světceva hrobu. Testy po návratu domů ukázaly úplné uzdravení a ani stopu po rakovině. V roce 2004 si George Younan, kardiolog pracující v USA, začal stěžovat na zvonění v uších a bolesti hlavy. Zjistilo se, že tyto příznaky jsou vyvolány bloádou hlavní tepny, která krví zásobuje mozek. Chirurgický zásah byl nezbytný, ale riskantní, při chybě mohl skončit ochrnutím, nebo i smrtí. Younan souhlasil s operací. Když už byl určen termín operace, jeho manželka se začala vroucně modlit k svatému Charbelovi. Prosila ho o přímlovu u Boha. Příštího dne se Younan cítil mnohem lépe a všechny jeho bolesti zmizely. Lékařské testy odhalily, že uzavřená tepna začala nějakým nevysvětlitelným způsobem normálně fungovat. Malake Michel-Malek, libanonská žena s deformovanými nohama, mohla chodit jen s pomocí berlí a speciálních ortopedických pomůcek. Početné operace nepřinesly žádný užitek. V létě roku 2004 strávila tři dny v klášteře, kde odpočívá tělo svatého Charbela. Postila se tam a prosila o uzdravení. Po návratu domů zpozorovala úplné uzdravení. Její nohy byly vyléčeny. Michel-Malek ihned šla k hrobu svatého Charbela a tam mu za zázračné uzdravení poděkovala. V roce 1992 přinesly švédské a britské noviny, mezi nimi i The Guardian, příběh Samiry Hannach, patnáctileté dívky, kterou otec Charbel navštívil v jejím domě nedaleko Stockholmu. Dokonce i Charbelův portrét, který má Samira ve svém domě, od té doby produkuje tajemnou hojivou tekutinu.

Rána, která krvácí každý měsíc

Začátkem ledna 1993 Libanonka Nouhad Al-Chami (59), matka dvanácti dětí, náhle zcela ochrnula na levou polovinu těla kvůli zúžené krční tepně. Jíst či mluvit mohla jen s velkými obtížemi. Lékaři řekli, že operace by mohla pomoci, ale šance na úspěch byly jen malé. A tak její manžel a děti vložili své naděje v Boha. Nouhadin nejstarší syn Saad se vydal na pouť do kláštera

Annaya. U hrobky prosil svatořečeného otce Charbela o přímlovu u Boha za uzdravení své matky. Po návratu Saad potřel své matce krk tekutinou, kterou uvolňuje tělo otce Charbela. Od toho okamžiku žena trpěla hroznými bolestmi a prosila Matku Boží a svatého Charbela, aby ji nechali zemřít. Té noci měla podivný sen. Zdálo se jí, že se svatý Charbel a další mnich zjevili u její postele. Přišli a řekli jí, že jí chtějí operovat krk. Nejdřív o tom nechtěla vůbec slyšet, ale nakonec ji přesvědčili, že se jí bude dařit lépe. „Jak mě chtějí operovat, když nemají žádné chirurgické nástroje ani anestetika?“, myslela si a třásla se strachem. Potom ucítila ruku světce na svém krku. Pocítila nával ostré bolesti, ale nebyla schopná křičet nebo protestovat. Když operace skončila, ten druhý mnich ženě pomohl posadit se, urovnal jí polštář a nabídl jí sklenici vody. Řekla mu, že nemůže pít bez slámky, protože má ochrnutý jazyk. Mnich ji přesvědčil, že nyní už je úplně zdravá a může pít, jíst, chodit a pracovat bez obtíží. Potom oba mniši zmizeli v tajemném zablesknutí světla. Nouhad se ihned probudila a zjistila, že opravdu její ochrnutí pominulo. Bez cizí pomoci vstala z postele a začala se procházet po pokoji. Když se podívala do zrcadla, viděla jizvy na obou stranách svého krku. Byly asi dvanáct centimetrů dlouhé a sešité černou nití. Její krk a noční košile byly zakrvácené. Její manžel se vzbudil a začal křičet strachem, když viděl svoji ženu celou od krve, se dvěma jizvami na krku, jak chodí po pokoji. Ptal se: „Co se stalo? Tys byla ochrnutá! Jak ses dostala z postele? Kde se vzala všechna ta krev?“ Nouhad uklidnila svého manžela a pověděla mu o svatém Charbelovi a druhém mnichovi, jak ji navštívili, provedli operaci jejího krku a úplně ji uzdravili. Ještě toho dne celá rodina Al-Chami šla do kláštera Annaya poděkovat a informovat představeného kláštera o zázračném uzdravení, které způsobil svatý Charbel. Příštího dne jela Nouhad do Bejrútu navštívit své lékaře. Po prohlédnutí a odstranění stehů došli k závěru, že Nouhadino uzdravení nemá žádné lékařské vysvětlení. Zprávu o zázračném uzdravení Nouhad přinesla všechna média v Libanonu. Navštěvovaly ji zástupy zvědavých lidí. Kněz a rodinný lékař doporučili Nouhad a její rodině, aby se přestěhovali do jiného města. Nicméně jedné noci se jí svatý Charbel znovu zjevil ve snu. Řekl jí: „Operoval jsem tě, aby lidé mohli

vidět zázrak tvého uzdravení a stát se věřícími. Mnoho lidí se otočilo zády k Bohu, už se nemodlí, ačkoli stále pokračují v přijímání svátosti, žijí tak, jako by Bůh neexistoval. Žádám tě, abys navštívila mši svatou v klášteře Annaya, a pamatuj, že každého 22. dne v každém měsíci budou tvoje jizvy krváčet.“ Od toho dne každý měsíc v den svého uzdravení Nouhad podniká cestu do kláštera Annaya s množstvím poutníků, aby se účastnila mše svaté a poděkovala za zázrak svého uzdravení.

Hlubší smysl zázraků

Podobných příběhů jsou zaznamenány ve svatyni v Annaya ne stovky, ale tisíce. [Na oficiálních webových stránkách svatyně svatého Charbela v Annaya www.saintcharbel-annaya.com jsou uváděny důkladně prověřené a nepochybně doložitelné zázraky – pozn. red.] Některé jsou velmi známé a zprávy o nich přinesl tisk jak na Blízkém východě, tak i v dalších částech světa. Všechny tyto příběhy zázračného uzdravení ukazují na skutečnost, kterou tak nádherně popsal Antoine de Saint-Exupéry v knize Malý princ: „Co je podstatné, je očím neviditelné“ – návrat k Bohu a žití života ve víře, den za dnem. Hlavním poselstvím svatého Charbela bylo a stále je přesvědčit lidi, že Bůh nejen existuje, ale mocně působí. Náš čas na zemi je jen krátký. Neměl by být promrhán, ale využit k tomu, abychom mohli růst v lásce, protože až zemřeme, započítá se nám jen láska. Svatý Charbel říká: „Kristus ví, co leží ve vašich srdcích, proto si přeje, abyste svá srdce změnili. Nehledejte pravdu mimo Krista. Až Ho poznáte, poznáte Pravdu a naleznete svobodu a lásku. Kristus si přeje, abyste byli tak svobodní, abyste se naučili milovat. Můžete si být jistí, že s Kristem porazíte všechno zlo.“

Svatí – viditelná znamení neviditelného

Svatí jsou viditelným znamením neviditelného Boha. Milují nás a konají silou Jeho lásky: jinými slovy – je to Bůh sám, kdo koná jejich skutky, volá nás ke svobodě a ukazuje nám konečný smysl a cíl života na Zemi, kterým je nebe. Ježíš nás vyzývá, abychom si zvolili novou cestu, abychom opustili starou cestu hříchu, která vede k děsivé realitě pekla. Volá nás k životu stálé denní modlitby, pravidelné zpovědi, častému přijímání eucharistie a života podle evangelia.

P.Mieczysław Piotrowski TChR

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA:**Byl pokřtěn a stal se členem Kristovy církve:**v Dolní Čermné 29. 11. 2014 **Tobiáš Svoboda** z Dolní Čermné*Rodičům pokřtěného Tobiáše blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné dary od Pána pro křesťanskou výchovu jejich dětí.***Církevní manželství uzavřeli:**na Mariánské Hoře 13. 12. 2014 **Monika Bendová z Horní Čermné a Ondřej Kalous z Bystřece***Novomanželům Kalousovým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.**otec Josef***OZNÁMENÍ**

KRABIČKOVÁ SBÍRKA opět probíhá ve farním kostele od první neděle adventní do naší pouti. Za podporu sbírky, oběti a modlitby za misie děkuje V. Jansa

KULTURNÍ KALENDÁŘ

So 27. 12. – 12:00 hod.	Pozvánka. Klub českých turistů si dovoluje pozvat širokou veřejnost a přátele turistiky na vánoční zpívání koled a mluvené slovo. Akce se koná dne 27. 12. 2014 tj. v sobotu ve 12. hod v kostele na Mariánské hoře. Zpívání je za doprovodu hudebních nástrojů. Před zpíváním je možnost občerstvení a opečení klobás (přinesených z domů). Po akci je setkání v Národním domě v Horním Třešňovci. Kdo bude chtít, může si dát oběd. Za KČT Miroslav Pecháček.	
So 3. 1. – 13.13 hod.	Tradiční zimní výstup na Mariánskou Horu Sraz u Malova mostu v Dolní Čermné	
So 24. 1. – 14:00 hod.	Dětský maškarní karneval Orlovna v Dolní Čermné	
So 31. 1. – 19:30 hod.	Maškarní ples Orlovna v Dolní Čermné	

SLUŽBA LEKTORSKÁ:

Leden 2015			
Čt 1. 1.	Nový rok, Slavnost Matky Boží Panny Marie	7.30	Kunertovi 125
		10.30	p. Krátký 73
Ne 4. 1.	2. neděle po Narození Páně	7.30	Venclovi 288
		10.30	Filipovi 67
Ne 11. 1.	Svátek křtu Páně	7.30	Kunertovi 12
		10.30	Vránovi 18
Ne 18. 1.	2. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
		10.30	Hejlovi 232
Ne 25. 1.	3. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 300
Únor 2015			
Ne 1. 2.	4. neděle v mezidobí	7.30	Müllerovi 177
		10.30	Vágnerovi 102
Ne 8. 2.	5. neděle v mezidobí	7.30	Bláhovi 457
Ne 15. 2.	6. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 303
		10.30	Vašíčkovi 349
Ne 22. 2.	1. neděle postní	7.30	Formánkovi 203

Návštěva starších a nemocných farníků:

Ve středu 7. ledna ve Verměřovicích, ve čtvrtek 8. ledna a v pátek 9. ledna v Dolní Čermné.

Žehnání domů a bytů:

V naší farnosti se uskuteční od pátku 2. ledna do neděle 11. ledna 2015 podle časového rozvrhu, do kterého se můžete ještě během svátků zapisovat. Archy k zapsání jsou připraveny v našich kostelích.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. NEDĚLE ADVENTNÍ

21. prosince 2014

52. týden/2014 a 1. týden/2015

BOHOSLUŽBY V NAŠÍ FARNOSTI O VÁNOCÍCH:

Pondělí – 22. prosince	před Štědrým dnem		
Úterý – 23. prosince	před Štědrým dnem	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Emila a Emílii Andrlovy
Středa – 24. prosince	Štědrý den	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Františka Severina a jeho rodiče
		16:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Gabriela Macana Mše sv. z vigilie Narození Páně, určena pro všechny, kteří se nemohou zúčastnit půlnoční mše sv., především pro děti. Koledy budeme zpívat za doprovodu rytmické hudby.
		24:00	půlnoční mše sv. v Dolní Čermné - na úmysl dárců V podání místního chrámového sboru zazní „Česká mše vánoční“ J. J. Ryby.
Čtvrtek - 25. prosince	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ Hod Boží Vánoční Dnešní sbírka je určena na opravu farního kostela.	9:00 10:30 15:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa Maříka mše sv. v Dolní Čermné - za farníky Hudbou a zpěvem doprovází dětská schola. zpěvy z nešpor v Dolní Čermné
Pátek - 26. prosince	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - na úmysl dárců mše sv. v Petrovicích - za Petra a Růženu Duškovy a rodiče z obojí strany mše sv. v Dolní Čermné - za všechny z rodiny Pecháčkovy a Novákovy
Sobota – 27. prosince	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty	17:00	mše sv. v Petrovicích - za rod Marků z Podhůrního mlýna
NEDELE 28. prosince	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa Obnova manželských slibů	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Oldřicha Faltejska a oboje rodiče mše sv. ve Verměřovicích - za Jana Marka, manželku, syna Jana a celou rodinu mše sv. v Dolní Čermné - za Jindřišku a Josefa Bednářovy a rodiče z obojí strany
Pondělí – 29. prosince	Pátý den v oktávě Narození Páně	15:00	Tradiční šachový turnaj na faře v Dolní Čermné (16. ročník)
Úterý – 30. prosince	Šestý den v oktávě Narození Páně	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - na dobrý úmysl
Středa – 31. prosince Konec obč. roku 2014	Sedmý den v oktávě Narození Páně	16:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za přijatá dobrodíní
Čtvrtek – 1. ledna 2015	Slavnost MATKY BOŽÍ PANNY MARIE Den modliteb za mír.	7:30 9:00 10:30 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Vávrovu a Cejnarovu mše sv. v Petrovicích - za Ladislava Nováka a rodiče mše sv. v Dolní Čermné - za farníky adorace a svátostné požehnání v Dolní Čermné
Pátek – 2. ledna	Sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve	18:30 19:00	výstav Nejsvětější svátosti oltární mše sv. v Dolní Čermné - za Oldřicha Havlíčka a manželku
Sobota – 3. ledna	Nejsvětějšího Jména Ježíš	7:30 17:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování Pánu Bohu za dar života a ochranu Matky Boží Panny Marie mše sv. v Petrovicích
NEDELE 4. ledna	2. neděle po Narození Páně	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Emila a Emílii Andrlovy mše sv. ve Verměřovicích mše sv. v Dolní Čermné - na úmysl dárců

POUTNÍK, VÁNOCE 2014 – LEDEN 2015

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 18. ledna 2015, Poutník vyjde 1. února 2015

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová
Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.